

## Arrest

nr. 285 686 van 3 maart 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 7 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Na onderzoek blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken reeds op 11 november 2020 in Italië werden afgenomen in het kader van een VIB. De Italiaanse instanties stemden op 3 december 2021 in met verzoeksters overname. De gemachtigde beslist op 4 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 13 mei 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Verzoeksters beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 285 687 van 3 maart 2023.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

naam: K. N. (...)  
voornaam: Terhas  
geboortedatum: X  
geboorteplaats: Keren  
nationaliteit: Eritrea

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*Mevrouw K. N. T. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 07.10.2021 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende zij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Zij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten neer en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.*

*Een onderzoek van haar vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 11.11.2020 internationale bescherming in Italië vroeg.*

*De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 18.11.2021. Zij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat ze een partner heeft in België die erkend is. Verder verklaarde de betrokkene dat ze een meerderjarige broer heeft in Italië die erkend is en waarmee ze geen band van afhankelijk aanhaalt, alsook een meerderjarige broer en zus in Nederland en een meerderjarige broer in Duitsland. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.*

*De betrokkene verklaarde Eritrea in oktober 2018 verlaten te hebben en trok naar Soedan, waar ze van oktober 2018 tot november 2019 verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat ze naar Ethiopië trok, waar ze van november 2019 tot november 2020 verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat ze er asiel vroeg en dat een Italiaanse ngo haar hielp om naar Italië te vliegen. In november 2020 vloog de betrokkene naar Italië en diende ze een formeel verzoek om internationale bescherming in, maar ontving naar eigen zeggen een negatief antwoord en verbleef op verschillende plekken in Italië (waaronder bij haar broer). Vervolgens verklaarde de betrokkene dat ze via Frankrijk (transit van 1 week) naar België trok, waar ze op 07.10.2021 een formeel verzoek om internationale bescherming in België indiende.*

*Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of zij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze altijd al naar België wilde gaan, vanaf het begin. Ze uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze vanaf het begin van plan was asiel te*

vragen in België, alsook omdat in Italië naar eigen zeggen haar rechten niet werden gerespecteerd, geen medische zorg ontving en er niet kon studeren.

Op 24.11.2021 werden de Italiaanse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 03.12.2021 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Rome Fiumicino, van maandag tot en met vrijdag tot 14u. De betrokkene hoort bij aankomst zich meteen aan te melden bij "Ufficio di Polizia di Frontiera" (grenscontrole) van de luchthaven.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Italië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat ze altijd al naar België wilde gaan, vanaf het begin. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in

*België een verzoek om internationale bescherming in te dienen zou dan ook neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.*

*De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze vanaf het begin van plan was asiel te vragen in België. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Italië wil zijn, waar haar verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.*

*Daarnaast verklaarde de betrokkene dat in Italië haar rechten niet werden gerespecteerd en geen medische zorg ontving. In dit kader wensen we te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Italië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Indien de betrokkene klachten heeft betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, dient ze zicht te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.*

*Verder verklaarde de betrokkene dat ze er niet kon studeren. Er dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tegelijk kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*We wensen te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08). Het EHRM oordeelde dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement", de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later, en meer bepaald in geval van Griekenland, gewijzigd maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe*

bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De Italiaanse instanties werden op 03.12.2021 overeenkomstig artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak "Mohammed Hussein v. Nederland en Italië" dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers om internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. Hieromtrent kunnen we verwijzen naar het bovenvermelde arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. vs. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...").

Gebaseerd op het akkoord van 03.12.2021 hebben de Italiaanse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Italië.

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 03.06.2021, verder het AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Updated report on the current

*situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy*" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR (Bern, januari 2020, hierna het OSAR-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, [https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user\\_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmebedingungen-en.pdf](https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121-italienaufnahmebedingungen-en.pdf)). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (pagina 40 - 41). Volgens het AIDA-rapport dienden in 2020 26.963 personen een verzoek om internationale bescherming in Italië in, tegenover 43.783 in 2019, hetgeen een aanzienlijke daling is (pagina 8 van het AIDA-rapport van 03.06.2021 en pagina 8 van het AIDA-rapport van juni 2020, beide te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>).

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het AIDA-rapport meldt dat indien een persoon reeds een aanvraag om internationale bescherming indiende, dit verzoek kan zijn opgeschort, en dat de procedure kan zijn afgesloten indien deze meer dan 12 maanden is opgeschort. Als de persoon een nieuw verzoek indient, wordt dat als een navolgend verzoek beschouwd (pagina 47). Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht. Echter verduidelijkt het rapport niet de situatie van verzoekers waarbij hun verzoek om internationale bescherming in Italië nog hangende is (zoals bij de betrokkene). Maar voor personen waarbij hun verzoek is afgewezen, hiervan op de hoogte werden gebracht en zij geen beroep aantekenden, kan een uitwijzingsbevel worden uitgevaardigd en kunnen ze in een detentiecentrum worden geplaatst (pagina 70, "In 'take back' cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission, if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR"). Zelfs in het geval dat de betekening van de beslissing niet is gebeurd, dan wordt de verzoeker beschouwd als "onbereikbaar" (pagina 70, "According to the notification procedure, the same could happen even in case the applicant had not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (irreperibile), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura"). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling zal treffen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 41 en 69). Daarnaast worden er opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (pagina 41). Ook in het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen deze twee fasen (pagina 23 & 24). Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (pagina 104 - 105). We wijzen erop dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019 (zie bovenvermelde cijfers).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat betreft toegang tot de procedure, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het accommodatiesysteem in Italië bestaat uit twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en

CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria") (pagina 99-101). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen.

Het accommodatiesysteem in Italië, dat voordien SPRAR en daarna SPIROIMI werd genoemd, wordt momenteel SAI ("System of Accommodation and Integration") genoemd. Dit nieuwe systeem is een gedeeltelijke terugkeer naar de richtlijnen die in het opvangdecreet van 2015 werden ingevoerd. Het gaat om een systeem waarin zowel verzoekers als begunstigden van internationale bescherming kunnen worden opgevangen in verschillende fasen (pagina 99). Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet van 21.10.2020 het SIPROIMI zal worden vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI ("Sistema di accoglienza e integrazione", een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal openstaan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen ("In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity").

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (pagina 68 - 69). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen (pagina 42 - 43). Volgens het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 tot omzetting van de Opvang- en Procedurerichtlijnen in nationale wetgeving kan opvang worden ingetrokken indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties van zijn vertrek op de hoogte te stellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers die een volgend verzoek indienen, kunnen worden ondergebracht in een opvangcentrum als er plaats is (pagina 89) en dat tegen een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang beroep kan worden ingediend en de verzoeker daarbij kosteloze rechtsbijstand kan worden geboden (pagina 110).

Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en meldt dat het aantal aankomsten in Italië in 2019 extreem laag was. Daarnaast meldt het rapport dat problemen met betrekking tot toegang tot opvang niet meer te maken hebben met een tekort aan plaatsen, maar vaak met problemen in verband met de registratie van een verzoek om internationale bescherming (pagina 120). Met het decreet van het ministerie van Binnenlandse Zaken van 20.11.2018 tot vastlegging van de voorwaarden voor aanbesteding voor eerste opvang, zijn de diensten ter ondersteuning van verzoekers in centra sterk beperkt (pagina 107). Volgens het rapport zijn de centra voor eerste opvang grote collectieve centra die vaak afgelegen zijn en er wordt melding gemaakt van overbevolking in de opvangcentra van de overheid en kwaliteitsproblemen (pagina 123). Het rapport meldt echter ook dat de materiële opvangvoorzieningen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de grootte van het centrum, de bezettingsgraad en de omvang en kwaliteit van de diensten die worden geboden door de beheerder van het centrum (pagina 122). Met betrekking tot de omstandigheden in CAS-centra meldt het rapport dat er CAS-centra zijn waarin de opvangvoorzieningen vergelijkbaar zijn met de opvangvoorzieningen in het SAI-netwerk (pagina 123). Het AIDA-rapport vermeldt dat gezinnen soms van elkaar gescheiden worden in de opvang (pagina 132). We benadrukken dat uit het rapport niet blijkt dat het om een systematische tekortkoming gaat inzake de opvang van gezinnen. Het enkele feit dat het kan gebeuren dat gezinnen niet samen worden ondergebracht, is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

Wat betreft werkgelegenheid stelt het AIDA-rapport dat verzoekers om internationale bescherming 2 maanden na het indienen van een formeel verzoek toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Echter meldt het rapport dat de vertraging bij het registreren van de verzoeken een impact heeft op het verkrijgen van een werkvergunning. Bovendien kan een vreemdelingenkaart niet worden omgezet naar een werk- of verblijfsvergunning (pagina 125, "According to the Reception Decree, an asylum seeker can start to

work after 60 days from the moment he or she lodged the asylum application. Even if he or she starts working, the asylum seeker permit cannot be converted into a work or residence permit”). Hierdoor zijn Italiaanse werkgevers wat terughoudender om een verzoeker om internationale bescherming aan te nemen. Daarnaast laten bepaalde lokale diensten voor werkgelegenheid het niet toe dat personen in de Dublin-procedure de Italiaanse arbeidsmarkt betreden. Tevens kunnen taalbarrières, de ligging van de accommodatie en het gebrek aan ondersteuning de Italiaanse arbeidsmarkt minder toegankelijk maken (pagina 126). Dit zijn obstakels die evengoed in België kunnen voordoen, wat op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM impliceert.

Volgens het AIDA-rapport hebben kinderen tot 16 jaar leerplicht. Niet-begeleide minderjarige vluchtelingen en kinderen van verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot onderwijs en worden toegelaten tot taalcursussen Italiaans (pagina 127). Kinderen genieten van dezelfde rechten als Italiaanse kinderen, ongeacht hun onregelmatige situatie. Toch meldt het rapport dat in de praktijk een aantal belemmeringen kunnen voordoen waaronder: sommige scholen zijn onwillig een groot aantal buitenlandse kinderen op te nemen, ouders of kinderen die weigeren lessen bij te wonen en een tekort aan plekken op scholen dicht bij de opvangvoorzieningen (pagina 127). Opleidingen of andere integratieprogramma's kunnen door verschillende ngo's voorzien worden met financiële steun van de Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken (pagina 126).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van een rapport uit 2016. We wensen te benadrukken dat de auteurs aangeven dat zij hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf opmerken dat de situatie verschilt naargelang de regio's en gemeenten (pagina 11). We wijzen erop dat de door de auteurs van het meest recente OSAR-rapport als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. v. Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport “Mutual Trust is still not enough” van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council, merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud maakte de betrokkene melding van gezondheidsproblemen. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat haar situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport. Daarnaast werden tot op heden geen medische documenten voorgelegd die

aangeven dat zij in Italië niet de nodige zorg zal ontvangen. Bovendien bracht de betrokkene geen elementen aan die een overdracht naar Italië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Het AIDA-rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (pagina 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (pagina 128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Italiaanse instanties worden minstens 7 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene en minstens 10 dagen in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties (4).“

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 3 EVRM

Schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van Europese Unie

Schending van de materiële motiveringsverplichting, zoals tevens vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij laat tevens na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct mogelijk te beoordelen of er ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *T./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk*; § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest *Tarakhel t. Zwitserland*). Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot opvang onder meer op basis van het meest recente AIDA-rapport (juni 2021, zie [https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-IT\\_2020update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-IT_2020update.pdf)), dat de volgende informatie bevat met betrekking tot de specifieke opvang van Dublin-teruqkeerders (p. 69-70):

#### *Re-accessing the asylum procedure*

Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Régulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. 318 The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers have only few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, adding further obstacles to reach the competent Questura within the

required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken.<sup>319</sup>

In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country, <sup>320</sup> he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order.

In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).<sup>321</sup> He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been concluded, the new application will be considered a Subsequent Application.

In "take back" cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission,<sup>322</sup> if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the notification procedure (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (irreperibile), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura.<sup>323</sup>

Het is dan ook een raadsel hoe de verwerende partij stellig meent te kunnen beweren dat de verzoekende partij kan rekenen, lezende dat zij wellicht maanden zal moeten wachten om haar verzoek terug geregistreerd te kunnen krijgen.

Het AIDA-rapport betreft trouwens een relatief recente update van juni 2021.

De verwerende partij motiveert:

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het AIDA-rapport meldt dat indien een persoon reeds een aanvraag om internationale bescherming indiende, dit verzoek kan zijn opgeschort, en dat de procedure kan zijn afgesloten indien deze meer dan 12 maanden is opgeschort. Als de persoon een nieuw verzoek indient, wordt dat als een navolgend verzoek beschouwd (pagina 47). Het rapport maakt melding van problemen inzake toegang tot de procedure na overdracht. Echter verduidelijkt het rapport niet de situatie van verzoekers waarbij hun verzoek om internationale bescherming in Italië nog hangende is (zoals bij de betrokkene). Maar voor personen waarbij hun verzoek is afgewezen, hiervan op de hoogte werden gebracht en zij geen beroep aantekenden, kan een uitwijzingsbevel worden uitgevaardigd en kunnen ze in een detentiecentrum worden geplaatst (pagina 70, "In "take back" cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission, if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR'). Zelfs in het geval dat de betekening van de beslissing niet is gebeurd, dan wordt de verzoeker beschouwd als "onbereikbaar" (pagina 70, 'According to the notification procedure, the same could happen even in case the applicant had not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (irreperibile), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura'). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling zal treffen.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 41 en 69). Daarnaast worden er opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (pagina 41). Ook in het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen deze twee fasen (pagina 23 & 24). Volgens het AIDA-rapport varieert de wachttijd tussen de fotosegnalamento en verbalizzazione naargelang de Questura en hangt deze onder meer af van het aantal verzoeken om internationale bescherming (pagina 104 - 105). We wijzen erop dat het aantal verzoeken volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019 (zie bovenvermelde cijfers).

De verwerende partij verwijst naar de daling van het aantal asielzoekers sinds 2019, doch het AIDA-rapport waarnaar verwezen wordt betreft een update van juni 2021. Volgens het OSAR-rapport van januari 2020 (zie <https://www.ecoi.net/en/file/local/2023282/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>) zou de verzoekende partij helemaal geen recht op opvang hebben in Italië:

1. p. 73:

8.2.2 Lack of habitual residence or real address: Homeless migrants An additional problem that accompanies possibility is the fact that a large number of asylum seekers, especially those that have been transferred back to Italy through the Dublin Regulation, are mostly no longer entitled to accommodation, 302 and are thus unable to show a real address as their habitual residence. The same holds true for protection status holders who are (no longer) able to afford proper accommodation after having to leave the SPRAR/SIPROIMI project and are thus homeless.

De verzoekende partij zou aldus dakloos zijn in geval van terugkeer naar Italië. Het valt niet in te zien hoe dit te rijmen valt met de Europeesrechtelijke standaarden inzake de opvang van asielzoekers.

Ook inzake gezondheidszorg stellen de lange wachttijden om de asielaanvraag geregistreerd te krijgen ernstige problemen. Cf. Danish refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough"), Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, p. 13:

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment, is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card, so Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially registered by the Questura. 59 As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card, so asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation centre. The First-Line collective centres, where all newly registered asylum seeker will be accommodated, offer only limited access to emergency health care, ei whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers' access to specialized health care.:

Bovendien maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Italië. Cf. AIDA rapport, p. 57: (...). Asielzoekers hebben dus slechts recht op een gratis advocaat na een negatieve beslissing te hebben gekregen en dan nog "with difficulty". Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen. Cf. <https://www.unhcr.org/protection/operations/43662ddb2/reception-standards-asylum-seekers-european-union.html>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

❖ Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.<sup>17</sup>

♦ Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.<sup>18</sup> The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch.

De verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden. Desondanks blijft de verwerende partij volhouden dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel niet werden geschonden. Dit is onbegrijpelijk!"

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die eraan ten grondslag liggen. De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster toekomt aan de Italiaanse overheden en dit gelet op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden overdrachtsbesluit ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat een overdracht aan Italië wel degelijk een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij is van mening dat verweerder niet is uitgegaan van een zorgvuldige feitenvinding en verkeerde conclusies heeft getrokken uit het voorliggende feitenmateriaal.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormeld verdragsartikel de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of een verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van een verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke

tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10). Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

*“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoekster aan Italië deze artikelen niet worden geschonden.

Verweerder heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster en de door haar naar voor gebrachte redenen die zich volgens haar verzetten tegen een overdracht aan Italië. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of zij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze altijd al naar België wilde gaan, vanaf het begin. Ze uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze vanaf het begin van plan was asiel te vragen in België, alsook omdat in Italië naar eigen zeggen haar rechten niet werden gerespecteerd, geen medische zorg ontving en er niet kon studeren.”*

Met betrekking tot de verklaring dat verzoekster *“altijd al naar België wilde gaan”* motiveert verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze: *“De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze vanaf het begin van plan was asiel te vragen in België. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Italië wil zijn, waar haar verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.”*

Met betrekking tot de verklaring dat verzoekster dat in Italië haar rechten niet werden gerespecteerd en geen medische zorg ontving motiveert verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze: *“In dit kader wensen we te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Italië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU,*

*niet zouden respecteren. Indien de betrokkene klachten heeft betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, dient ze zicht te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties."*

Verweerder steunt zich verder bij zijn beoordeling op meerdere arresten van het EHRM met betrekking tot Italië en op de volgende rapporten:

- het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde "Asylum Information Database - Country Report : Italy", bijgewerkt tot 3 juni 2021, verder AIDA-rapport genoemd;
- het rapport van OSAR ("Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy") van 21 januari 2020;
- het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough" van 12 december 2018.

Verweerder schetst de situatie in Italië aan de hand van voormelde bronnen om te besluiten:

*"We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat betreft toegang tot de procedure, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het accommodatiesysteem in Italië bestaat uit twee fasen. In geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang geboden in de centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). De tweede fase omvat de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen (voormalige CDA- en CARA-centra), aangevuld met plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria") (pagina 99-101). Aanvankelijk verbleven verzoekers in de collectieve eerstelijnsopvangvoorzieningen tot ze konden doorstromen naar een tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen en appartementen."*

*"We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang."*

*"We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."*

Met betrekking tot verzoeksters gezondheidsproblemen motiveert verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Tijdens haar persoonlijk onderhoud maakte de betrokkene melding van gezondheidsproblemen. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat haar situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport. Daarnaast werden tot op heden geen medische documenten voorgelegd die aangeven dat zij in Italië niet de nodige zorg zal ontvangen. Bovendien bracht de betrokkene geen elementen aan die een overdracht naar Italië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Het AIDA-rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming (pagina 127). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een*

*opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (pagina 128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt allerm minst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Italiaanse instanties worden minstens 7 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene en minstens 10 dagen in geval van speciale noden."*

Om al deze redenen is verweerder van oordeel dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvangomstandigheden in Italië, noch van individuele omstandigheden die een overdracht aan dat land in de weg kunnen staan.

Verzoekster blijft in gebreke enige concrete kritiek te formuleren gericht tegen de concrete vaststellingen aan de hand waarvan verweerder is gekomen tot zijn beoordeling dat de aangehaalde problemen niet van die aard zijn dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de opvangvoorzieningen in Italië. Verzoekster toont niet aan dat verweerder op basis van de informatie in de aangehaalde rapporten onjuiste gevolgtrekkingen heeft gedaan of op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad wijst ten slotte nog op een recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief werden onthaald door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, M.T. t. Nederland, nr. 45695/19).

Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Italië. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de risico's bij overdracht aan Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende bepalingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet op zorgvuldige wijze is gebeurd of dat enig relevant, concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC